

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASA

ABONAMENTUL:

PE UN AN	3-50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1-75 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	4-— cur.

110
 117 APARE:
 ÎN FIECARE LUNA, ODĂTĂ, ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
 LA WALKER-JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFÁ-U, 33.
 TOATE SCRISORILE LA N. BERBÉCAR, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ IOAN 14, 6

Dumnezeu este Dumnezeul celor vii.

„Dară El nu este Dumnezeu al morților, ci al viilor, că toți sunt vii înaintea lui.“ (Luc. 20, 38.)

Noi oamenii suntem născuți făcători de misterii. Despre aceea ce mai puțin știm, am vrea să știm mai mult: Despre vecinicia cea mare, necunoscută. Cât ne place a vorbi și a scria despre aceste, atât de tăcută este gura adevărului vecinic. „Dacă nu credeți, când vă vorbesc despre lueruî pământestii, cum veți crede, dacă vă voi spune despre cele cerești?“ (Ioan 3, 12), astfel strigă Iisus contimporenilor săi și tuturor

Totuși n'a tăcut Iisus de tot. Cele puține, ce El ne spune despre aceea lume, cumpenesc pentru aceea cu atâta mai mult. Este un isvor nescăcabil pentru sufletele flămânde după vecinicie.

Mie nu-mi este nici un cuvânt așa cunoscut, care ar da atâta respuns la întrebarea: „A muri, și ce apoi?“, ca cuvântul lui Iisus: „Fiți lumii acesteia să însoară și să mărită, dară cei vrednici de lumea aceea și de învierea cea din morți nici să însoară nici să mărită; nici vor mai putea muri, că sunt asemenea ingerilor, și sunt fi ai lui Dumnezeu, fiind fi ai învierii. Dară cumă vor învia morții a arătat și Moisi la rug când numește

pre Domnul Dumnezeu lui Abraam, și Dumnezeu lui Isaac, și Dumnezeu lui Iacob. Dară El nu este Dumnezeu al morților, ci al viilor, că toți sunt vii înaintea lui.“ (Luca 20, 34--38.)

Fiecare propozițiune e aici un stîlp a vecinicieii, care să așezează adânc în trecutul cel încurcat al timpului și a propriei lume de cugetări. Stîlp, pe care poți zidi poduri dincolo în lumea cea mare, necunoscută.

Sudakeii veniră la Iisus cu povestea despre cei șapte frați, care au fi încălzit-o ei de multe ori, pentru că era după înțelesul lor o dovadă mare contra adevărului învierii, ei voiau a primi dela Iisus o recunoaștere a duchului liberalismului lor și totodată a-l aduce în contradicere cu vechiul testament.

De sigur au fi adus Sudakeii cu aceasta pre mai mulți Farisei în confusiune, dară sublimitatea lui Iisus cunoseu sofistica lor tot așa de bine ca și dreptatea de sine a Fariseilor. Lui nu-i puteau ei pune cursă.

Sadukeii făcură aceea smântă mare, că acomodau relațiuni pământestii, ba, chiar trupești-sexuale la lucruri cerești.

Căți își zidesc tot astfel cerul lor cu cărămizile fantasiei lor! „Cum pot eu fi fericit, când mama mea e în iad!“ Strigă o fată. „Poate o mamă fi fericită în cer, dacă copiii ei nu sunt acolo?“ întrebă altul. Toate aceste întrebări după părere adânci, dară în fapt sucite să nase din aco-

modarea falsă a relațiunii omenești spre lumea vecinică și înceată, îndată ce înceată aceasta.

Iisus dă răspunsul: „Ceî ce vor fi vrednici . . . , nu se vor însura, ei sunt asemenea îngerilor etc.“ Așadar ei sunt ființe fără sex. Diferința sexuală încetează după moarte.

Dela cugetul căsătoriei trece Iisus îndată la murire: „Că ei nu mai pot muri.“ Între naștere și murire există o coerență misterioasă. Prin naștere ajunge omul într'o lume josnică a morții, moartea e nașterea într'o lume mai naltă a vieții.

„Ceî vrednici pentru aceea lume sau purtătorii demnității aceleia lume sunt fiii lui Dumnezeu și fiii învierii.“ Acești fii ai lui Dumnezeu și-au câștigat nemurirea, ei nu mai pot muri. Precând noi îi jelim ca pre niște morți și podobim mormintele lor, ei saltă ca cei nemuritori a vecinicii tetdeauna nouă. Oare nu simțim noi contrastul ?

„Ei sunt asemenea îngerilor.“ Din aceasta să vede, că și îngerii sunt creați după chipul lui Dumnezeu și au chip omenesc, că o făptură mai naltă nici nu poate fi.

Ei nu mai pot muri, moartea lor e învinsă în biruință, stricăciunea lor a îmbrăcat nestricăciune, și și murirea lor e înghițită de nemurire. (I Cor. 15, 52—57).

Oh sufletul meu, poate-te oarecând vr'un cuget însufleți, atunci e destoinicia veciniceî tale desvoltări: Tot mai aproape de Dumnezeu, tot mai mare asemănare către Dumnezeu. După zece mii, după o sută mii de milioane de ani, cât de aproape, cât de asemenea vei fi tu Lui atunci! Și totuși sunt așa perioade părute fără capăt numai o respirație a veciniceî.

În Luca 20, 37—38 dă Iisus o dovadă clasică a esplicării sale vechi-testamentale. Dovezile pentru înviere sunt în vechiul testament foarte rar sămănate, și nici unul dintre noi ar fi ajuns la acela loc, care îl citează Iisus: 2 Moisi 3, 6. Iisus vede în rugul arzător un signal înflăcărat a

nemuririi, și în numele lui Dumnezeu aude El echoul vieții vecinice resunând.

Însă și Dumnezeu să numește pre sine Dumnezeul străbunilor. Pânăcând Moisi mărturisește și crede această, dovedește el, că străbunii lui nu zac morți în morminte, ei trăesc înaintea lui Dumnezeu.

„Iar Dumnezeu nu e a morților ei a viilor Dumnezeu.“ (v. 38.) Dumnezeu e viața și voiește viață, și pentru aceea există numai viață. O neexistență, o nimicire a celor existente e fără înțeles. Deja în lumea materială nu există propriuzis nimicire, ei numai o reîntorcere în elementele lor vechi, din care ele totdeauna și în ori-ce timp să pot forma în chipurile lor de mai nainte prin voința creatoare alui Dumnezeu.

Iisus a împlinit prin coborirea sa în infern făgăduința din Isaia 26, 19 și a resturnat imperiul morților, pentru aceea-i sună lui propozițiunea din urmă a versului 38: „Morții tăi vor trăi.“ Cine crede în El, acela nicî când nu va muri. (Ioan 11, 25, 26.) Cea mai mare deosebire, acelor din viață și celor din moarte e delaturată, ba, s'a făcut într'o armonie după Romanii 14, 7—9, mai ales versul 9-lea: „Căci pentru aceasta Christos a și murit, a și înviat, a și trăit, ca să fie Domn și preste ceî morți și preste ceî vii.“ Înse o domnie preste morții nu voiește Iisus, membri corpului său acolo sau aici nu pot fi morți. A muri sau a trăi nu-i mai mult cauza noastră, ci cauza și onoarea lui. El nu voiește proprietate moartă, aceasta ar fi puțină onoare pentru biruitorul morții, care are viață în sine însăși, și o dă, la care voiește. (Ioan 5, 21, 26.)

Voința iubirii lui este puterea învierii în fiii săi. Cum nu să poate El nimice, tot așa nu să pot ei nimice. De s'ar închide corpurile lor în oțel și piatră, de s'ar arde și împrăștia cenușa lor în toate vânturile, voința iubirii lui trăiește în ei și-i chiamă iarăși din toate adâncurile mărilor

din toate direcțiunile cerului. Ei au primit cuvântul lui și au trecut odată din moarte la viață. (Ioan 5, 24.)

Ce e dară viața de veci? Armonie vecinică, muzică vecinică, iubire vecinică, dezvoltare vecinică a tuturor puterilor sufletului după legiuri vecinice, dezvoltare desevărsită a chipului dumnezeesc în noi, fără de legăturile și marginirile, scădintele și slăbiciunile, greutateile și piedicile acestei viați pământească.

„Și aceasta este viața vecinică, ca să te cunoască pre tine, pre unul adevărat Dumnezeu, și pre Iisus Christos, pre care ai trimis.“ (Ioan 17, 3.)

Acuma știu, că există un Dumnezeu.

Într-o luni dimineața să pregăti d-l Peters. a merge de acasă.

„Eu am o multime de afaceri de implinit în aceste două zile, Mario,“ zise el soției sale, „dară voi face cât voi putea, ca să ajung pe mâne seara acasă.“

„Oh, am nedejde, că nu vei veni așa târziu. E o cale singuratică și eu mă tot tem din cauza ta.“

„Da, dragă, eu vin cât de vreme pot, dară și tu trebuie să te încrezi în Dumnezeu,“ zise d-l Peters mângâind-o, până nu să sui pe calul său. El era un creștin decis, dară și un neguțător brav, înse acuși să află, că-i trebuie toată puterea, ca să poată găta la vreme. Luni seara întră el la văduva Grün, ca de obicei, când avea să rămână peste noapte în H. când aceasta îi aduse marți dimineața dejunarea, îl surprinse cu cuvintele: „Rogu-te, nu călări pe seară prin pădure, eu avui un vis înfricoșat despre d-ta.“

„Ach, ce,“ strigă el, „cealaltă cale e cu mult mai lungă și am făgăduit soției mele, că nu voi merge prea târziu. Ea s'ar înfrica. Trebuie să iau calea cea mai seurtă.“

„Dară lasă-mă să-ți spun... visul meu,“ îl rugă ea.

„Oh aceea o poți d-ta altădată, acuma trebuie să mă duc iute. La șasă oare voi veni iarăși și m'asfi ruga pe atunei pentru o tasă de ceaf.“ Cu aceste cuvinte să sculă d-l Peters și părăsi casa ei cu un zimbet despre frica nelipsită a d-nei Grün, cum o cugeta el. După o zi foarte activă veni el napoi, fără ca să mai gândească la visul d-nei Grün. Ea înse începu îndată a-I spune: „Eu mă visai foarte vioi, că d-ta călăreai în întunec cătrecăse, și tocmăi la aceea desime a ulmilor în pădure sări la d-ta un bărbat și te lovi la pământ. Eu presimt, că el voia a te despoia, dară eu mă trezii de spaimă. Oh d-le Peters,“ mai adaugă ea cu solemnitate, „eu cred, că atotputernicul Dumnezeu voiește a te dojeni. Rogu-te, nu călări prin pădure.“

Dară d-nul Peters nu era de oprit dela propunerea sa. „Iubită d-nă Grün,“ zise el, „dacă eu pentru un vis asfi alege alta cale, s'ar vedea, ca și când eu nu m'asfi încrede Părintelui ceresc, că mă va scuti. Eu nu mă tem de nimica. Ce ar spune soția mea, dacă asfi lăsa-o să aștepte atâta. Și așa o fi destul de târziu.“ Astfel să făcu Peters pe cale, precând să însăra. Cugetele lui erau atât de ocupate de afacerile sale, că nici nu luă sama la calea cea binecunoscută naintea calului său bătrîn, pânăcând călări prin pădurea, de care era tocmăi dojenit. Dară el nici nu să temu nici de cum, ci cugeta numai, cât de cu prisos era temerea ospetăritei sale. Când ajunse tocmăi la ulmii simți dintr'odată o durere mare într'un picior, așa că să plecă în șeauă, ca să frece locul dureros cu mâna. După câteva minute îngădui durerea și el să îndreptă iarăși și călări mai departe în liniște. Așa ajunse el la casa sa și mulțami lui Dumnezeu, că l-a scutit, tot adată era foarte voios, că nu să lăsă înriurit prin acela vis. După câtăva vreme finu d-l Peters o adunare de evan-

gelizațiune într'o șură, după cum o făcea el mai de multe ori. La sfârșit rămasă un bărbat napoi. Predicătorul merse spre el. „Gata ești d-ta pentru cer?” întrebă el. „Nu, eu așoi voi numai, ca să fiu. Eu am suferit mult în cele șasă săptămâni din urmă.” — „Cu adevărat, și ce te-a făcut pre d-ta nefericit?” — „Păcatele mele groaznice. Eu eram un soțu rău, pentru că gândeam, că nu aste Dumnezeu. Dară acuma știu că este un Dumnezeu. Căci,” strigă acela bărbat. „numai singur Dumnezeu o putu face, că d-ta ai văzut sirma și ai plecat capul tocmăi la timpul potrivit.”

D-l Peters gândea, că bărbatul acela nu ar fi bine în cap, dară el respunse numai în liniște: „Eu nu știu, ce zici d-ta, omule bun. Trebuie să fie vr'o smântă aici.”

„Nu-ți aduci d-ta aminte, cum ai călărit nainte cu șasă săptămâni prin pădure,” zise bărbatul acela, „și când ai trecut pe lângă ulmi cei mari, ai văzut năntea d-tale o sirmă întinsă și te-ai plecat, ca să o în-cunjurî?”

Acuma își aduse d-l Peters aminte de toate. „Îmi aduc aminte, că m'am plecat, dară nu am văzut nici o sirmă,” zise el.

„În fapt nu?” strigă bărbatul acela foarte uimit. „Eu am fost întins o sirmă peste cale, care să te arunce din șeauă. Eu voiam să te despoî (fur), dară Dumnezeu nu mă lăsă, deși nu putui cuprinde, cum ai putut vedea sirma în întunec.” — Acuma știu și d-l Peters, de unde venisă dintr'odată durerea, și putea numai striga: „Lăudat fie Dumnezeu, care porunci îngerilor săi, ca să mă păzască!”

Bărbatul acela continuă: „D-ta spuseși mai nainte că Dumnezeu voiește a ierta și celui mai mare păcătos. Crezi d-ta, că și pentru mine este încă iertare? D-ta nu ști, cât de rău am fost.”

„Dară Dumnezeu oștie. Vom vedea, ce El zice.” Și d-l Peters ceti cele două cuvinte, Isaia 1, 18: De ar fi păcatele voastre roși ca sângele, totuși

să fie albe ca zăpada, și 1 Ioan 1, 7: Sângele lui Iisus Christos, Fiul său, ne curățește de toate păcatele. Meru trebuia să repeteze cel strein cele două versuri. „De toate păcatele”, zise el apoi mai odată șovăind, apoi de odată străluci fața lui. „O înțeleg”, strigă el vesel, „sângele lui Iisus Christos mă curățește pre mine de toate păcatele. Dumnezeu o spune, și așadar trebuie să fie adevăr.”

După scurtă vreme părăsi el șura, bucurându-se de Mântuitorul său aflat, precând d-l Peters merse către casă, ca să istorisească soției sale, cum a mântuit Dumnezeu mai nainte viața servului său, și apoi sufletul unui biet păcătos.

Naufragiu mare.

Ca o strigare mare a spaimei trecu prin lumea întreagă în Aprilie 16-lea: „Titanic” corabia cea mai mare din lume pentru pasageri, s'a ciocnit cu un munte de gheață și s'a cufundat după patru oare. Din cei 2340 pasageri erau numai 705 scăpați și astfel s'înceară 1635. „Titanic” era pe întâia sa cale; ea era fala societății White Star Line. Era ea asigurată pe 47,000,000 mărci, avea zece rânduri peste olaltă, fu ea purtată de mașine, cari aveau putere de 46,000 de cai, și putu duce 750 pasageri de I-a clasă, 550 a II-a clasă și 1100 de a III-a clasă. Corabia asemenea unui hotel (ospătărie) înotător de I-a clasă. Avea un restaurant de grădină, o odaie de jucat pentru copii, o scaldă pentru înnotat, o galerie pentru neguțitorit, o carieră pentru sport, o sală pentru gimnastică, un bazin de pescuit pentru undițeri, o sală de jucat, un teatru și o grădină. Cine a cruciat odată oceanul știe, cum merge Dumineca pe așa corabie. Aci să joacă până dimineața și să tândălește și să bea. Despre aventurile cele grele de mare, cărora erau mai nainte espuși în așa căi, nief nu-l mai vorba acuma. Mașinele lui „Titanic” ar fi și fost destul de

tarl, a se opune unei furtună mare. Acuma însă își află această minune a mării cufundarea ei prin o ciocnire cu un munte de gheață. De oare-ce gheața e numai cu ceva mai ușoară ca apa, așa dar era acest munte de gheață probabil abea de văzut, dară totuși s'ar fi putut prin căderea temperaturii de aer și apă ceti pe instrumente de măsurat (grad). Între pasageri erau mulți bărbați foarte bogăți și foarte cinstiți, așa spre pildă miliardarul Astor și vestitul scriitor Stead. Direcțiunei White Star Line să impută, că ea acest vapor, toată fala ei, cu acea îndrumare l'a trimis pe înția sa cale peste Ocean, ca să câștige un record nou de iuțeață. Din această cauză își alege căpitanul direcțiunea nordică și și merse, și când ajunsă în apropierea câmpielor ghietoase, cu iuțeață nereducată. La această ocaziune să și arată, ce propășire este telegrafia fără de sârmă. Dacă nu s'ar fi putut prin aceea înțelege cu alte corăbii, atunci probabil că și din cei 705 mântuiți cei mai mulți s'ar fi înecat. Dară ce-I chiar și avantajul cel mai mare a tehnicei față cu puterile cele simple ale naturei! Și când omul cugetă, că a învins toate greutatețile și jucând și tândăbind preste „lacul cel mare a rațelor“, cum se numește deja Oceanul din batjocură, a trece, atunci vine de odată ca o spaimă ologitoare preste noi — că totuși încă nu suntem domni preste toate. De-a supra noastră mai locuiește Unul, care vorbește ultimul cuvânt și în a cărui îndurare și atunci trebuie să ne punem, când ne-am încredința unui lucru a minunii, (!) cum era „Titanic“.

Din Wgo.

Aproape' mi fi Doamne

În noaptea de 14 spre 15 Aprilie a. c. fu „Titanic“ corabia cea mai făloasă, care merse pe Ocean, pe înția sa cale în puține care o pradă a mării. Cum tremură încă această nefericire în inimile noastre, când gândim; că

cam 1640 de oameni să potopiră la aceasta; privit dela bătațiile cele mai mari de pe mări a istoriei lumii, lovitura cea mai înfricoșată în anualele umblării corăbiilor. Cât de bine-I, că Dumnezeu nostru aduce oamenilor celor mici din când în când la cunoștință prin astfel de cazuri mari, că nu-I departe cu cuvântul poetic a celui mai mare păgân:

„Mulți puternici trăesc, și nimic
Nu-I ca omul de puternic.“

Noi însă ca oameni, cari cred în Dumnezeu am voi să răspundem cu psalmistul:

„Doamne, ce este omul, că îți amintești de el?“

Ce-I ajută regelui milioanelor americane toată bogăția lui în așa oară?

Ființa omenească —

Ce a fost ea însă?

Într'o clipeală

Să anulează,

Cât ce vântul morții suflă spre ea“.

Oare câți din această mulțime de oameni potopiți au putut fi gata pentru pasul cel mare în vecinicie? Noi sperăm totuși, că erau câți-va între ei. Ziarele raportează, că, când amenință a erupe spaima, orchestra trăgătoare (muzica de violine) a corăbiei uriașă lasă să s'auză melodia acelei cântare pătrunzătoare a dorului de patrie:

„Aproape 'mi fi, Doamne,

Ma! aproape.“

Cum o înțelegem, au fost oameni pe corabia cufundândă, cari puteau cânta lor și altora spre mângâierea inimii:

„De'mi împlinesc calea,

Voius sus voi sbura

Aproape lu tine,

Cât de-aproape!“

Între jertfele lui „Titanic“ să află și Rev. John Harger, care în iarnă din urmă a servit în biserica lui Moody sub mare binecuvântare în Chicago. El avea să mai lucreze încă trei luni. Fetița lui de șase ani și o nepoată a lui au fost scăpate. Alte jertfe sunt Rev. E. C. Carter din Whitechapel și soția lui, care au

pentru Domnul un lucru binecuvântat într-o parte a Londrei. — Și un jurnalist cunoscut, W. T. Stead, un serv decis a lui Dumnezeu și fost membru adunării condusă de Dr. Campbell Morgan în Londra muri în catastrofă.

ULTIMUL CORAL

Cufundarea lui Titanic prin munți de gheață la Newfoundlanda.

Când vor vesti ziarele

Cum s'a cufundat „Titanic“,

„Cugetați la eroii cei bрави,

Și la muzicanții multămiși!

Vărsându-se, vin val după val,

Puterea de om e 'ndeșert.

Auzi! atunci sună capela:

„Aproape'mi fi, oh, Domnul meu!”

Curintele începătoare

A acestui coral îl cunoașteți

Oh, ele deschid ușele 'n cer

Dincolo de adâncul mare,

Arădică mâinile în sus

Spre lumea cea viitoare,

Nise fac ca toiag și sprjin,

De cari suflului să ține.

Maî aproape — noi venim la prag

Aproape — la el am sosit —

Aproape — espiră muzica —

Aproape — oh Doamne am venit!

*

La aceasta ne aduserăm aminte de trecerea unui evangelist bătrîn de 74 ani, care era orb. Când Adam Klumb la sfârșitul vieții sale binecuvântată și activă zăcea pe patul morții, îl cercetă predicătorul Becker din Simmern și vorbi încă vre-o câte-va cuvinte cu el; între altele îl mai întrebă el: „Maî ai d-ta vr'o dorință?” la care el răspunde: „Da, mai o dorință! Aproape de tine, maî aproape!” După câte-va oare (12 Iulie 1906) putu el intra întru bucuria Domnului său. Cine astfel moare, acela moare bine!

*

Într'un număr din „Sängergruss“ (1889) aflăm noi următoarea istorie iubită:

O fetiță de șase ani, preste care trecu o trăsură și era rănită spre moarte, fu adusă într'un ospital, unde

toate se făcură ca să-i câștige ajutor și a-i alina durerile. Dară medicii văzură bine, că sfârșitul micuței era aproape. Fetița era leșinată; o griji-toare ținea mînuța ei în a sa și observă toată schimbarea feței fetiței. Când apoi se trezi ea, o întrebă: „Vrei să bei ceva?” Ea îi dădu apă cu vin. Fetița să intoarse, privi în sus și începu în liniște a cânta, însă destul de tare, că se putea auzi în sală, cântarea: „Aproape de tine, Maî aproape”. Ea cântă strofa întii întreagă; maî departe nu putu. Încetșor numai putu ca încă și a doua strofă cânta. Îngrijitoarea și medicii o observau și lacrimi curgeau pe fețele lor. Ceialalți bolnavi se sprijiniră pe mânele lor și priveau spre fetiță. Când a răsunat cuvântul din urmă dela a doua strofă. să închiseră ochii ei, o convulsione lină și ca era „acasă”. Din Sängergross.

Orcan oriaș și apă în Ungaria.

Zilele de 13 și 14 Maiu a acestui an vor fi foarte memorabile unor părți din Ungaria, dară mai ales în comitatele Maros-Torda, Szolnok-Doboka, Kolozs și Temes.

În Maiu 13-lea a fost vânt foarte involburat și în Budapesta, dară aceasta o putut fi numai vântul aceluî vifor oriaș, care era în alte locuri foarte furios. Vânt cumplit era în partea de sud. De asemenea și în Zemplén, Bodrog, Szatmár precum și în alte locuri, însă ce s'a întâmplat în comitatele Maros-Torda și Szolnok-Doboka e înfricoșat. După amezi cam pela 3 și 4 oare ajunse viforul și în câte-va minute a măturat peste ținutul întreg așa, că vre-o câte-va comune sunt pe deplin pustite. În Bálványosváralfa din 342 căși au rămas numai vr'o 20 întregi, celelalte le-a dus maî până la pământ. În Szászmatyol sunt vr'o 150 căși pe deplin pustite. În Csabaujfalu aproape comuna întreagă stă în ruină și în Magyarborzas din 170 căși nici una nu stă (după raport). În

Berestelke 120, în Petele 15 căși s'au ruinat. A ruinat viforul în unne locuri bisericile și după cum să afirmă mănăstirea din Mikház, cu toate că mănăstirile au obicinuit a fi zidiri tari. Numai în 10 comune s'au nimicit cam 1550 căși, grajduri și alte zidiri. Mai mulți oameni și-au perdut viața și foarte mulți s'au rănit. Toate acestea s'au întâmplat în câte-va minute, ca și când ar fi măturat o mătură mare peste acela ținut. De asemenea și pe banat, cum scrie foile, a pustiit acest orcan în 5 comune peste 300 căși și mai toate celelalte zidiri, ce se țin de ele. A omorit și căți-va oameni, pre mulți i-a rănit. Bisericeș s'au ruinat și alte căși domnești.

Oare cine ar fi gândit la aceea în Dumineca cea frumoasă de mai înainte? Au mâncat, au băut, și-au petrecut mulți, și nici n'au presimțit'o, ce va fi peste 20—24 de oare? A doua zi, adevă în 14-lea, s'a repetat viforul în com. Clujului, dară nu în așa mare măsură.

De asemenea a pustiit și apa, în dimineața de Rusalii, foarte mult. În com. Krassószörény a pustiit nu numai sămănăturile dela mulți oameni, dară a ruinat și o mulțime de comune. Lugoșul, Caransebeșul, Reșița și un șir de comune au stat în apă mare. S'au surpat multe căși, s'au pustiit și animale și s'au înecat mulți oameni; pre cei mai mulți i-a cuprins foamea, că scăpară numai cu viața. Acolo au vărsat apele Timișului și altele din acele părți. În com. Temes încă a stricat Timișul mult; tot așa și în com. Torontal.

Pe valea someșului în Ardeal încă au fost mulți în pericol. În com. Szilangy a pustiit apa mult, unde s'au vărsat riurile Kraszna și Berettyó.

Acolo vifor pustiitor, dincoace ape pierzătoare, ce o predică, sau ce predice strigătoare sunt acestea către bieții locuitorii neputincioși ai pământului! Și oamenii stau fără de sfat, fără de ajutor, fără de nedejde! Cine-l cuminte, înțelege acest săm și nu să încrede în sine, ci voiește a se

sprijini neîncetat pe acela, în a cărui mână este soarele, ploaia, focul, apa, furtuna și toate. Oh de ar servi aceste întâmplări înfricoșate spre deșteptarea multora suflete din somnul siguranței, ca să-ți cunoască neputincioșia și deșertăciunea lumii acesteia, și-ar întoarce inima către Dumnezeu și ar veni cu căință adevărată pe Golgota, unde și-ar căuta răscumpărare de păcate în Iisus și jertfa sa. Fericit e acela om, care s'a dat pre sine lui Dumnezeu, că ori-ce vifor l'ar ajunge, sufletul său este în siguranță.

Vifore, orcane au obicinuit a fi adeseori în alte țări îndepărtate, dară în Ungaria sunt ele o raritate. Cu atâtă mai surprinzătoare e aceasta primejdie ajunsă pe neașteptate.

Ach, dară dacă deja aici pe pământ poate fi viforul așa de înfricoșat, cum va fi acel, care va veni odată preste toți aceia, carl nu să silesc a fugi de timpuriu de viforul mâniei lui Dumnezeu?

După B. H.

Din Făurie.

„Cugetați doară, că voi sunteți cei sfinți? Țineți-vă voi pre voi ca descăvârșiți?” Astfel sună adeseori întrebând din alte tabere spre noi.

Nu, de sigur nu! Noi nu cugetăm, că am fi descăvârșiți. Mai mult stăm noi de multe ori adăne întristați și suntem în toată nedescăvârșirea noastră pentru noi înșine o enigmă (ghicetură). Mulți dintre noi să plâng în oare liniștite, că li se pare, ca și când ar merge mai degrabă napoi decât înainte cu ei.

Cele de multe ori să potrivește și adunarea la aceea, a lăsa să se arate un cugeta descăvârșirii. La aceasta e adunarea o însoțire prea strânsă. Aici ne putem prea bine controla unul pre altul. La conferinți, și înainte de toate la conferințele alianței (reuniunii), merge aceasta cu mult mai ușor. Acolo nu ne cunoaștem, și fiecare își arată „laturea sa de ciocoladă”. — Adecă fiecare să poate podobi, cât vrea de frumos, și a vorbi

cât de dulce, cine-l cunoaște afară din vedere. — Dară dacă ne arătăm într'o adunare regulată mai de multe ori într'o Duminică și peste săptămână de câteva ori și la aceasta ne putem în lucrarea zilnică observa în diferitele pozițiuni și împrejurări — cine ar voi să dea exprimarea aceluia cuget, că ar fi desevărsit!

Într'un înțeles sigur zace în nede-sevărsirea confracților noștri și o mângâiere pentru noi ascunsă, că dacă ar fi ei toți desevărsiți, oare ce să fie din cei nede-sevărsiți! Noi am fi ca niște corbi albi între ei. Tu, iubite cetitor, și eu, noi am fi foarte nefericiți, că am ajuns într'o comunitate de desevărsiți, precând conștiința noastră încă de multe ori ne mușcă! Cu adevărat, noi n'am putea-o mult suferi între ei. Ei nici n'ar putea face ceva mai cuminte, decât a ne scoate cât de iute dintre ei. Decî dară stă nede-sevărsirea pe reciprocitate (stare egală, unul ca altul). Ei trebuie să ne poarte, dară și noi avem a-i purta pre ei. În unile lucruri știu ei mai bine — fără îndoială — dară în unele o știm noi mai bine — încă fără îndoială. Cât de bine este, că Dumnezeu ne-a nimerit astfel laolaltă! Decî ne putem noi ajuta și mișca unul pre altul nainte.

Și aici am ajuns din nou la lauda adunării. Ea e un institut eminent de creștere. Unul i-a aminte la altul, unul învață dela celalalt, și învățătura privitoare este încă și acuma cea mai bună. Chiar și cei mari văd cu plac icoane (pilde). Dacă descoperi ei ceva într'un confrate, cum a făcut el în aceasta sau în aceea exemplar, atunci îi îndeamnă aceasta curând la imitare. Aceasta-i valoarea cea mare, educatoare a comunității în Dumnul.

Ca să putem aceasta bine prețui, trebuie să pășim napoi și să primim preste zece sau două zeci de ani. În ce stare necioplită și nepoleită am căpătat noi mulți membri, și ce a lucrat mila lui Dumnezeu din ei? Domnul nu s'a urit de ei — deși sunt mulți și astăzi neciopliți încă — și și „fe-

ricirea comunității“ a adus fructe.

Așadar voim noi în simțirea nede-sevărsirii noastre din nou și din nou să zicem cu apostolul: „Dară eu urmăresc, că doară aș ajunge aceea, pentru care și sunt cuprins de Christos Iisus.“

* * *

Noi creștinii de astăzi nu ne putem nici decum cugeta, cum poate cineva fi gata fără de biblie. Nouă ni lipsă a cetii zilnic de câteva ori din cartea lui Dumnezeu, ca să ne luăm îndreptare și mângâiere. Ce ar începe numai oamenii lui Dumnezeu din vechiul testament, cari nu aveau aceasta carte. Ia ei nici nu putea fi vorba despre „exerciarea pietății casnice“ și o cercare a cugetelor lui Dumnezeu în înțelesul nostru. Și nu numai aceasta, ci erau încă de multe altele lipsiți, ce noi avem: serviciurile Dumnezeiești de Duminică, oarele de rugăciune și de biblie peste săptămână, reuniunile și cultivarea cântărilor și literatura tinerimii cât și întreaga literatură creștină — care noi având-o, nu o prețuim cum s'ar cădea .

Ce putu acolo ieși afară din cunoștință și caracter? Decî — ieșiră din ei bărbați ca Abraam, „prietinul lui Dumnezeu“, ca Moisi și David și Isaia — și în cele mai dintii începuturi încă și un bărbat ca Enoch, care, pentru că ducea o viață dumnezească, fu luat și nu mai fu văzut.

Cum era numai aceasta cu puțință? Decî, și ei erau în modurile cele mai diferite provăzuți de Dumnezeu. El vorbea cu ei prin vedenii și vis. El le dădea din când în când câte un cuvânt nou profetic, pe care putea sufletul lor să se nutrească. Iar nainte de toate i-a învățat El, a cetii în cartea lui cea mare a naturii: și cât de bine înțelegeau mulți dintre ei, a cetii aceasta carte cu folos! Când pășeau afară sub cerul cel stelat a răsăritului cu toată frumseța și mărirea lui, atunci simțeau ei prezența lui Dumnezeu. El să plecă jos la ei, Ei vărsară inimile lor naintea lui. Atunci

veni fier în sângele lor, fier (tărie), care atâta lipsește generațiunii de astăzi. Așa le fu lor Dumnezeu o realitate, cu care ei în toate împrejurimile puteau socoti.

Dacă deci deja la astfel de puteri slabe de ajutor așa caractere să coarseră, oare ce ar trebui așteptat dela noi, cari avem voia cea descoperită alui Dumnezeu negru pe alb scrisă, ba, noi cari avem aceasta carte dumnezească în mai multe exemplare în fiecare casă! Durere! durere, că avem cartea, dară prea puțin privim în ea. Noi nu suntem, ca cei ce vreau să fie frumoși, cari privesc zilnic de multe ori în oglindă. Noi doară ne temem, că dacă ne-om uita în ea, ea va fi atât de nevieleană și ne va arăta smintele, gresurile, petele în fața noastră, dară ce să nu ni le arate, înghițim una, fie și cam amară și lăsam oglinda; nu vrem să fim frumoși în suflet, ci mândri în trup. Vai, vai!

Înse vremurile s'au schimbat. Noi facem din ziua noapte, precând durmim până târziu, și din noapte ziua, precând prin luminația cea bună (electrică, gaz și altă lumină bună) nici n'o mai știm, ce să numesc zilele scurte și nopțile lungi (în orașe ce mai ales aceasta cazul). Și împărțirea lucrării noastre s'a făcut de totalta. Noi am „propășit“ mult dela natură la nenatură, pentru aceea nici nu mai spune ea către mulți nimica.

Să purtăm dară socoata vremii celei nouă și să folosim bine mijloacele, cari ni le-a dat Dumnezeu. Noi avem „Cartea“, prin urmare nu avem lipsă de vedenii, de visiuni și nici de profeții. Noi avem cartea, prin urmare s'o cetim sîrguincios, ca să umplă viața noastră cu înțelepciune, bucurie și comunitatea Dumnezească! Folosiți dară cartea lui Dumnezeu, care vă arată îndurerea, bunătatea și iubirea Lui către noi prin iubitul său Fiu!

După Wgo.

MISSIUNE.

Conferința reuninei noastre s'a ținut, după cum am și fost vestit'o prin foaia noastră, în Maiu 15-lea și s'a gătat în al 17-lea. Au fost dintre frații conducătorii cei mai mulți, precum și frații bătrâni Meyer, Kornya, Toth, Udvarnoch, Gerwich, Peter și mai mulți alții. Cuvântul lui Dumnezeu ni s'a servit în trei limbi și bucuria nu era mică. A fost și un cor mic de frații din Budapesta. Și frații din Körösbökény și-au împlinit datorința cât de bine numai știau.

Între oarele de conferință s'au vorbit lucruri bune și s'au împărțit mai multe sfaturi bune. Corurile din loc încă au făcut, cât au putut spre împodobirea lucrului lui Dumnezeu.

Dee bunul Dumnezeu mila, pacca și binecuvântarea sa preste cele bune, ce s'au vorbit și hotărit și fraților noștri, cari au luat parte multă bucurie prin Duhul sfânt, ca lucrul Domnului să crească și să înflorească spre a lui onoare.

Un participant.

Betez în Talpoș. O mare bucurie am avut în Talpoș în Maiu 26-lea, la care au luat parte frați, prieteni și ascultători din mai multe locuri; erau ca la 2000, cari au privit lucrul Domnului, care s'a făcut prin servul său bătrîn, fr. Cornea. Au fost botezați 65 de persoane din următoarele locuri: Talpoș 15, F.Bator 14, Șomoșches 10, Călăcia 6, Ucuriș 6, Bogy 5, Ciumediu 4, Vădas 3, Mișca 1 și Coroi 1.

Domnulsă binecuvinteze noile plante, ca să nu fie în zădar plantate în casa să, ci ca să aducă multă roadă îmbucurătoare, care să stee și atun-ți, când se va desfința pământul și elementele se vor topi arzînd.

Trimes de T. M.

Sărbătorirea ordinației și botezului în Indianapolis. Prin bunăvoința Domnului a avut loc o mare bucurie spirituală în Indianapolis Ind. America. Fratele nostru Teodor Selegean era

mai mult timp chemat de către frații englezi, spre a lucra în via Domnului în orașul sus numit. Așa acum prin consiliul Pastorial s'a hotărât, că fr. Selegean să fie ordonat ca păstor român în lucrul Domnului.

Mărire fie Domnului, că în ziua de 22 Aprilie consiliul Pastorial fiind adunat din 21 păstori din orașul sus numit, a luat examinarea fratelui Selegean, la care au fost frații englezi cu deplină convingere, că fr. Selegean are o experiență bună în chemarea sa de păstor, și că e un lucrător brav a lui Christos.

Așa dară invitat fiind și subsemnatul, a participa la această sărbure frumoasă, prin ajutorul Domnului am urmat chemarea cu alții 5 frați, dintre care au fost și 3 fr. tineri din muzicanții noștri, cari prin ajutorul Domnului au servit frumos prin instrumentele lor în ziua de 28 Aprilie, apoi în 29-lea seara s'a dus în deplină ordine în templul cel frumos a fraților englezi în fața unui popor numeros, care era din 3 națiuni: Englezi, Germani și Români.

Regula la serviciul ordinației. Toți păstori, cari au fost de față au cuprins platformul (amvonul).

1. Chiămarea Duchului sfânt, a fost de către Rev. U. S. Clutton.

2. Cetirea sf. Scripturii, de către W. H. Hary.

4. Serviciul, sau predica ordinației de către Rev. F. G. Keny, luându-și versul 9-lea din epist. I. către Corinteni 3-lea cap. Textul l'a împărțit în 2 părți: că noi suntem conlucrători cu Dumnezeu și a 2 că Dumnezeu lucrează cu noi. Astfel dară lucrăm noi împreună cu Dumnezeu pentru mântuirea omenimei căzută în păcate. Foarte edificatoare a fost predica numitului predicator.

5. Îndemnarea la silința îndeplinirii datorințelor nouului și tinărului păstor, T. Selegean, a fost de către Rev. C. B. Kirby folosind cuvintele ap. Pavel către Titu cap. 1, 7—2, 8. Cu mare înțelepciune a sfătuit fr. Kirby pre iubitul nostru fr. Selegean.

6. A urmat rugăciunea ordinației și s'au rugat Rev. Dr. F. E. Taylor, care puindu-și mâinile pe candidatul cu încă alți 5 pastori, a căror nume e; Ohrum, Sellhorn, Eddj, Sarbar și subscrisul.

După acest act frumos, s'a ținut scurtă vorbire, în limba germană de către Rev. Sellhorn, și apoi a vorbit subsemnatul în limba română timp de 10 minute și o cântare în românește.

După aceea a intrat tinărul păstor, Selegean, în baptisteriu și a botezat 2 suflete din națiunea română. Cei botezați sunt Ioan Sinteau din Okrös (Biharm) și Iosif Ardelean din Alsozopor (Szilágym). Binecuvinteze Domnul pre noi botezați și îi țină în sfântul său Char.

Iar pre tinărul păstor și fratele nostru T. Selegean, îl sprijinească marele păstor și capul bisericii Sale prin puterea sfântului Duch, Amin. Noi poftim fratelui Selegean, că Dumnezeu să îl folosească bine în sfântul său lucru și dorim că în Indianapolis Ind. să fie a doua biserică baptistă Română în America Amin și Amin.

Trimes de lt. Igripan

La școala misională în Budapesta au dat următorii: Magyarad 10 cor. Rékes 3 kor. Borosrosa 4 cor. Kókaró 2 kor. Gosd 2 cor. Mulțămită fraților în numele școlarilor misionari români. Salută pre toți.

Avraam Oala.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

2 Timoteiu 3, 15.

Duminecă în 7 Iulie.

27. Necredința înrăutățită.

Marcu 3, 20—35.

Cuvânt de aur: „Și aceasta este condamnarea, că lumina a venit în lume, și oamenii au iubit întunericul mai mult decât lumina, că faptele lor rele erau.” Ioan 3, 19.

Învățăturile și vindecările lui Iisus atraseră într'atâta mulțimea oamenilor, că El fu formal îmbulzit. În tot locul,

unde El ajungea cră o mișcare mare. Cei curioși voiau să-l vadă, cei flămânzi de învățătură să-l auză și cei bolnavi să se vindece de El. Și Iisus nu se retrase poporului. El avea compatimire cu turma cea rătăcită, lăncezită, care, fără să aibe un păstor adevărat, avea o viață mizerabilă. Mai mult fu Iisus cuprins, când veni „acasă” la Capernaum. Acolo făcuse El deja lucruri mari, acolo și aveau, ca la un cetățean a lor, cea mai multă încredere în El, și pentru că nu era El aici strein, ci un patriot și încă și mai mulți din învățăceii lui erau acolo acasă, așadar credeau ei a avea mai mult drept și își luau mai multă libertate, decât era în alt loc cazul. Așa și era dară, că veni mult popor, că fiecare locuți fu cuprins în casă, așa că Iisus nu avea vreme nici loc a mânca. Vestea despre aceasta activitate înmulțită nu plăcea acuma nici prietinelor nici vrăjmașilor lui Iisus, dupăcum ne arată lecțiunea de astăzi.

Aici vedem noi: 1 Cum stau pre-tiniile lui către El. (v. 20. 21. 31. 35.) 2 Cum stau vrăjmașii față de El. (v. 22—30.)

Întrebări: 1. Unde petrecea Iisus după lecțiunea noastră? 2. Cum o păți El aici? 3. De ce să temeau prietiniile lui? 4. Ce voiau ei să facă? 5. Cum stă Iisus față cu rufelul sale? 6. Cino sunt rufelul lui mai de aproape? 7. Ce spuneau cărturarilor despre El? 8. Cum combate Iisus afirmarea lor mincinoasă? 9. Cum ar merge împărăției Satanii, dacă el s'ar desbina? 10. Cino e cel mai tare, când trebuie să iese Sătana? 11. Care păcat erau cărturarilor pe cale să-l facă? 12. Cum o pățese aceia, care comit păcatul contra Duhului Sfânt?

Duminecă în 14 Iulie.

28. Pilda despre sămănător.

Marcu 4, 1—20.

Cuvânt de aur: „Primiți cu blândea cuvântul cel împlântat în voi, care poate mântui sufletele voastre.” Iacob 1, 21.

La țărmul mării Galileice să adună din nou mulțimea cea mare, ca să-l auză pre Iisus, care își cuprinsese loc pe o corabie ce stătea acolo sub an-

coră. În apropierea sa nemijlocită să aflau învățăceii. Țărmul cel în forma terasei era cuprins de ceilalți ascultători. Despărțirea externă era caracteristică pentru despărțirea lăuntrică, care tot mai mult să făcea între popor pentru și contra lui Christos. În șapte pilde arată Domnul dezvoltarea împărăției lui. Cele patru dintii erau îndreptate către popor, cele trei din urmă către învățăcei. Că de ce vorbește El tocmai acuma în pilde, despre aceea că El deslușe în cercul învățăcelilor. (v. 11—23.) Celor ce primesc să fie aceea prin aceasta descoperită și despreșitorilor insolentă acoperită. Explicarea pildelor dintii formează cheia spre înțelesul celorlalte. Sămănătorul e însăși Domnul, sămânța este cuvântul lui Dumnezeu și țarina sunt inimile oamenilor în calitatea lor diferită.

Aici ni să arată: 1 Inimile neprimitoare. (v. 4. 15.) 2 Inimile ușurate. (v. 5. 6. 16. 17.) 3 Inimile împărțite. (v. 7. 18. 19.) Inimile într-adevăr credincioase. (v. 8. 20.)

Întrebări: 1. Unde ținu Domnul Iisus aceasta vorbire în pilde? 2. Cine-i sămănătorul? 3. Ce-i eugat cu sămânța? 4. Care oameni sunt înțelesul sub cale? 5. Cum sunt aceia oameni, care sunt asemănați cu locul pietros? 6. Ce trebuie la aceea, ca să se facă un pământ fructifer? 7. Care-i inițiu fruct a cuvântului lui Dumnezeu? 8. În ce să deosebese și inimile credincioase? 9. Ca ce ținu tu inima ta? 10. Cum poate ea deveni un „pământ bun“?

Duminecă în 21 Iulie.

29. Creșterea împărăției lui Dumnezeu.

Marcu 4, 26—38.

Cuvânt de aur: „Vie împărăția ta; fie voia ta, precum în cer și pe pământ.” Mateiu 6, 10.

În lecțiunea de mai înainte am privit noi împărăția lui Dumnezeu în plantarea ei prin punerea sămânței cuvântului dumnezeesc, capitolul de astăzi ne arată creșterea lui, ascunsă a aceleia. Vremea sămănătorului încă nu-i vremea secerișului. Între sămănare și seceriș mai zace o vreme a creșterii și a așteptării, a nedejde-

lor vesele și a multor amăgiri. Dacă-î sămânța pusă, atunci nu mai poate sămănătorul nimic face, ca ea să crească sau s'o grăbească și să aducă sporirea roadei aproape. El trebuie să aștepte cu răbdare și să primească înriuirile vremurilor. Așa trebuie și cuvântul cel sămănat alui Dumn zeu să aibe dezvoltarea sa și din aceea iasă și dezvoltarea liniștită a împărăției lui Dumnezeu.

Aici ni să arată: 1 Creșterea ascunsă. (v. 26—29.) 2 Mărirea supranaturală. (v. 30—32.)

Întrebări: 1. Cu ce asemănă Dumnul Iisus împărăția lui Dumnezeu? 2. Ce-î întâia pretenșiune pentru un seceriș? 3. Cine sămână sămânța? 4. Ce poate ajuta plugarul la creșterea sămănăturii? 5. Cum să întâmplă creșterea? 6. Când urmează secerișul? 7. Cum să pot aplica toate acestea spre inima omului? 8. Sub care pildă arată Dumnul Iisus aparența externă a împărăției lui Dumnezeu? 9. În ce să arată sămânța de muștar? 10. Cum își află ea aplicarea spre creștinătate? 11. Cât de mare a crescut aceasta plantăc de muștar? 12. Ce ne arată Iisus cu aceea? 13. Unde am mai văzut noi încoptul cel nepărut?

Duminică în 28 Iulie.

30. Pilda despre neghină între griu.

Mateiu 13. 24—30; 36—43.

Cuvânt de aur: „Pleviți întâi neghinile, și le legați snopi, ale arde; iar griul adunați-l în grătarul meu.” Mateiu 13, 30.

Noi am privit într'o pildă plântarea împărăției lui Dumnezeu și după aceea în altele două creșterea împărăției lui Dumnezeu. Plantarea să face prin cuvântul lui Dumnezeu și Iisus, Mântuitorul nostru, este atât cuvântul cel intrupat cât și sămănătorul, care sămână cuvântul cel viu. Creșterea să întâmplă lăuntric după legile spiritului și pe din afară într'un început nepărut la o mărime și lățire nepresimțită. Lecțiunea de astăzi aduce ceva de tot alta la iveală. Ea ne arată, că pământul pregătit de Christos să samănă și de vrăjmașul lui așa, că nu ni să arată nici într'un loc țarină curată de griu, ci în tot locul aflăm neghină între griu. Cum

să întâmplă aceea, ne spune capitolul nostru, acărui adevăr e de mare importanță pentru judecarea noastră.

Aici vedem noi: 1 Țarina îndoită lucrată. (v. 24. 26. și 36—39 a.) 2 Întrevorbirea servilor cu domnul lor. (v. 27—30.) 3 Secerișul în venitul său îndoit. (v. 39—43.)

Întrebări: 1. Cine-î plugarul și sămănătorul? 2. Care-î țarina cea pregătită? 3. Cine 's sămână cea bună, care o samână Iisus? 4. De unde vino neghina? 5. Când o samână vrăjmașul? 7. Unde samăna el aceasta sămână rea? 7. Cine-s samăna neghinei? 8. Ce ar dori sorvi să facă? 9. Când să se facă despărțirea? 10. Cine să o facă? 11. Care soarte nimorește neghina? 12. Cum o pățește sămânța cea bună? 13. Cum o veți păți-o tu apoi?

Pentru Duminică în 4. August.

31. Valoarea împărăției lui Dumnezeu.

Mateiu 13, 44—52.

Cuvânt de aur: Mateiu 6, 33.

DIFERITE.

Despre criticizătorii religioși.

Când are cineva un cap deosebit gol, atunci să pune cele de multe ori pe pe un scaun nalt de judecător, mai ales în cauze religioase. Nimene nu-î atât de înțelept, ca acela, care nu știe nimeni. Nesiința lui e mama obrăzniciei sale și doica cerbiei lui, și deși nu poate el deosebi un X. de un U, totuși judecă el toate lucrurile cu o față, ca și când ar avea toată înțelepciunea pe vârful degetelor --- nici chiar papa nu-î atât de infalibil ca el. Să-l auzi numai, când era într'o adunare și a auzit o predică bună, și dacă n'am știut nici când, cum s'ar putea un om ciupeli, om ști-o atunci. El vede sminte, unde nu sunt, și dacă n'au fost câteva lucruri pe cale, atunci face el din fiecare șoarece un elefant. Deși s'ar putea toată înțelepciunea lui pune într'o găoace de ou, înse totuși cumperește el predica în discul închipuirii sale cu aceea față a unui Solomon născut, că dacă coresponde

ea măsurii lui, atunci pune el lauda sa cu lopata; iar dacă n'a fost după gustul lui, atunci mărăe și latră și clănțâne din falci după ea ca un câne după ariciu. Oamenii înțelepți sunt în lumea asta ca pomii în tufis, numai ici coala câte unul; și dacă acești oameni rari vorbesc despre o predică, atunci e plăcut urechilor, a-î asculta; dară aceștia vorbărești supraînțelepți despre cari eu vorbesc, sunt îngâmfași fără de cauză în eugetul lor trupesc și clevețirea lor e atât de fără de înțeles, ca găgăirea găștelor pe pășune. Nimic nu poate ieși din sac, decât ce-î în el, și deoarece punga lor e goală, nu scutură nimic alta din sa ca vânt. E foarte probabil, că nici eredicătorii, nici predicile nu sunt depăvârșite — în grădina cea mai bună este ici-coala câte un fir de buruiană și în grăul cel mai curat să poate afla pleavă — dară acești critizători critică toate și tot, și tîndălesc, ca să poată duce la iveală știința lor cea mare; până nu ar da limbii lor ferii, să plângă despre aceea, că iarba nu are o culoare frumoasă vînată, și afirmă, că cerul s'ar vedea mai frumos, dacă ar fi alb zugrăvit.

O viță a acestor Ismaeliți constă din ignoranți (neștiutori) îngâmfași, cari sunt foarte puternici în privința predicii pusa pe temeiul învățăturai. Aici sunt ei atât de hotărîți, ca un baros de faur și atât de siguri, ca moartea. Acela, ce nu știe nimica e în toate îndrăzneț; pentru aceea sunt ei peste măsură de căpăținoși. Fiecare cias de casă și chiar și ciasul de soare trebuie îndreptat după ciasul lor, și care să abate în cel mai puțin dela părerea lor, acela dovedește cu aceea, că stă rău cu sufletul său. Încumătă-te, a te disputa cu ei, și îndată isbucnește clocotirea micii lor oală; întrebă-î după cauze, și am putea tot așa scoate zahăr dintr'o groapă de nisip. Ei au tras marea adevărului în glăji și au băgat-o în buzunarul peptarului lor; ei au măsurat mila lui Dumnezeu cu alțița de măsurat (tolstoc) și la locul, unde să începe ale-

gerea vecinică, făcură în sfoara lor un nod; și ce să atinde de lucrurile, în cari doresc ingerii a privi, acelea toate le-au văzut ei, ca copiii o panoramă în târg. De oare-ce ei au vîndut modestia lor și s'au făcut mai înțelepți ca învățătorii lor, călăresc ei pe un cal foarte înalt și s'ar preste versuri biblice de cinei ori îngrădite cari sunt contra ideii lor, cu una săritură. Dacă oamenii într'adevăr pioși să întâmplă așa rău, atunci e cu durere că muștele moarte fac să se strice oleiul amestecătorului de mir; într'astea învățăm cu așa oameni răbdare, ca eu cu calul meu cel bătrîn, care-î un cal eminent, și dacă câte odată ascute urechile îndărăpt și avârle cu potcoavele. Dară aceasta-î un soi mărăitor și lăudăros de oameni, care-î numai ace și nu miere — numai bic și nu fân — numai grohote și nu slănină. Acești oameni nu fac nimic de dimineață până tîrziu, decât că cîrtesc neincetat asupra acelora, cari nu pot vedea prin ochelarii lor. Numai de ar voi ei să amestece o mână plină de umblare credincioasă în întreaga lor măsură plină de fală, atunci încă s'ar putea suporta, însă nu, ei nu dau nimica pe așa „lucru legal“, oameni, cari sunt atât de „sănătoși“ în învățătura ca ei, dela aceea nu putem aștepta, ca să fie și pentru altceva buni; ei sunt câinii și grijitorii spirituali, cari au să păzească casa Domnului de fur și hoți, cari nu predică învățătura sănătoasă, și dacă ei la această spintecă vre-o câte-va oi și pun vre-o câți-va iepuri de o parte, cine ar voi să li-o iee în nume de rău? Ei sunt odată poporul cel scump al Domnului și au destul de lucru a veghia asupra curățeniei învățăturai; dacă la aceasta capătă viața lor câte o crepătură, cine se va minuna pentru aceasta? Nimenea nu poate face toate. Aceștia sunt mușinoii aceia, cari ar trebui prinși de pe livezile noastre, nu pentru ei, că nu este în ei nici o îmbucătură dulce, ci pentru livezi, pe care ei le strică. Eu nu aș zice nici o tîndală asupra învățătorii lor,

dacă duchul care-l umple, nu ar fi așa rău; dară oțetul e dulce în asemănarea cu ei, și merele pădurețe sunt smochine în asemănare cu aceea. Aceea trebuie să fie o învățătură aspru-calvinistă, care ar fi pentru mine prea aspră, dară trebuie și o schimbare aspră a părerii și o umblare aspră legată de ea, ori că de altcum îmi va fi rău de ea. Înse eu am vorbit destul și trebuie să mă îndepărt de acest obiect, că mi se va striga: „Fie-care mătute năntea ușei sale!”

Sfârșitul va urma.

**Proverbe 6, 6; Malachia 3, 9—11;
Apocal. 2, 10.**

Lumina cea adevărată a răsărit în întunec, și la mulți este ea ca un luceafăr conducător și razele aurorii celei luminate; de oare-ce când luminează de ziuă, în timpul verei, atunci toți, cei lucrători, să scoală și iasă afară la lucru. Așa vedem astăzi că sfânta Evangheliie se predică în toate părțile, și lucrătorii iasă la lucru (Mateiu 9, 38). Cât de fericiți suntem, iubitorilor cititorii, că avem așa vară frumoasă, numai să ne silim a aduna fructe pe timpul iernei și să lucrăm cu credință (Ioan 6, 27). Rugați-vă, să nu fie graba voastră iarna. În timpul iernei nu-și poate căpăta omul hrana sa, aceea trebuie să fie de vara pregătită.

Mulți rătăcesc prin pustiul lumii, cari au pierdut luceafărul de dinaintea lor și razele aurorii nu le lucese, adevă ei, după ce s'au trezit odată, părăndu-le că încă tot noapte este, s'au culcat din nou în așternutul lenevirii lor, unde să odihnesc, și numai din când în când își arădică capul zicând, că și ei se vor scula și vor pleca la lucru — de ar merge și cuibul cu ei — și că și ei vor spesa pentru împărăția lui Dumnezeu, dară mai au de reparat una sau alta, dară poate că „la vară voi împlini votul meu...” (?) Și așa vedem, că toți au nădejde în Domnul, dară fericiți sunt, cei ce au nădejde vie, aceia nu zic

că mâne sau la vară, ci o fac astăzi
Cât de batjocorit este Dumnezeu din partea creaturilor sale, că din a său nu-i dau. El ne dă plouă, căldură, putere, hrană și îmbrăcăminte, și seurt zis toate. Și mulți voese a-l înșela. Ce durere! Cât să plânga El prin profeți pentru așa lucru. Mal. 3, 9—11.)

Iubiților, apostolul Petru a șa scrie în epistola sa a doua către Israelul cel împrăștiat, cap. 1, 3—11, de persecuțiunea lui Nero în anul 14 al domniei lui în Roma și Ierusalim, și îndeamnă la sfințire, în ep. I. 1, 15. Pentru ca cei ce nu erau sfințiți să rătăceau și să tăgăduiau de Domnul. Și pre unii ca aceia i-au numit Pavel adversari; iar aceasta o scrie el din Roma la anul 45 după înălțarea Domnului, atunci, când a locuit Petru și cu Pavel în Roma. Fiind ei îndemnați de un credincios, să iasă din Roma de dinnaintea lui Nero. La care au și plecat ei, și când au ieșit pe poarta cetății li s'a arătat Domnul, și Petru l-a întrebat, că unde merge. Iar El le-a răspuns că merge în cetatea Romei, ca să fie răstignit. Și Petru și-a adus aminte de cuvântul, care l-a zis Domnul la Ioan 21, 18, 19. și așa a rămas acolo până la moartea sa, urmând cu credință stăpânului său. Și acolo fu el răstignit pe cruce cu picioarele în sus, unde a rămas pe cruce trupul lui un timp îndelungat. Și apoi au luat și capul lui Pavel și i-au așezat la olaltă. Astfel să spune, că s'a sărbat ziua de Petru și Pavel. Vedem dară nădejdea celor vii, și credința lor, care au urmat până la moarte Domnului. Să le urmă credința, iubitorilor noștri cititorii, că numai așa putem și noi fi fericiți. „Fii credincios până la moarte, și îți voi da cununa vieții!”

.....

O informațiune greșită.

Iosif al II-lea, împăratul Austriei, îmbrăcat ca simplu orășan, să preumbă într'o zi pe una din străzile

Vienei, întâlni o femeie tânără care părea foarte abătută. Să lăsă în urmă bunătațe în vorbă cu ea și-i află tot trecutul. Tata ei a fost un ofițer în armata austriacă și murise într'o bătălie, lăsând în urmă-și soția și o fetiță, fără nici un mijloc de existență. Amândouă să luptaseră din răspuțeri, ca să-și poată agonisi cele trebuincioase. Acuma înse negăsind nimic de lucru, nu le mai rămânea alta, decât a muri de foame, și statul nu le ajutase cu nimic.

— Dară de ce, — întrebă necunoscutul, — nu v'ați dus la împăratul, să-i spuneți păsurile d-voastre?

— Ah, d-nule, — răspuse tânăra fată, — am auzit că împăratul e foarte sgârseit, și ar fi fost de prisos.

— Sărmana copilă, — zise streinul întinzându-i un inel și mai multe monede de aur. — Eu cunosc bine pre împărat; vino la palat în cutare zi cu mama d-tate și arătați acest inel, o să mă găsiți foarte ușor și o să fac tot, ce-mi va fi eu puțină pentru d-voastră.

Mama cu fiica ei să prezentară în ziua hotărâtă la palat și arătară inelul. Numai decât fură duse înaintea împăratului. Vă puteți închipui mirarea și spaima tinerii fete în aceea clipă, când văzu că necunoscutul de mai deunăzi, era chiar împăratul.

— Nu vă temeți, — zise el, — am poruncit să vi să facă o penziune și — mai adăogă el — nădăjduesc, că de altă dată nu vă veți mai lua după vorbele oamenilor, ci veți veni drept la mine.

Svonurile mincinoase, pe cari le auziră aceste biete femei despre împărat, le împedică, să se ducă la el. Tot așa să întâmplă și cu Dumnezeu, despre care se zvonesc lucruri și mai îngrozitoare. Sunt oameni cari îl cred, ca pre un stăpân foarte rău, și ca pre un judecător nemilos. Ei cred, că El n'a avut milă de păcătoșii cei pierduți, până ce Fiul său în mila și iubirea sa cea nemărginită, n'a venit să-i mântuiască. Este o mare greșală! Ascultați însăși glasul Mântuitorului

spunând adevărul: „Așa a iubit Dumnezeu lumea, în cât a dat pre Fiul său cel unul născut, ca tot cel ce crede în El, să nu să piarză, ci să aibe viață de veci.“ (Ioan 3, 16.) Fără îndoială, Dumnezeu este foarte drept, și nu poate ierta păcatele fără o ispășire desăvârșită. Dară Dumnezeu învederează către noi iubirea sa, pentru că fiind noi încă păcătoși, Christos muri pentru noi (Rom. 5, 8). Dumnezeu era împăcând lumea lui-și în Christos, netrecându-le în socoteală greșelele lor; și acuma ne îndeamnă, să ne împăcăm cu El. (II. Cor. 5, 19—21.) Oh, iubiților mei cititori, dacă pâna acuma a-ți înțeles greșit pre acest Dumnezeu bun și milostiv, și v'ați îndepărtat de El, ascultați de glasul lui, care vă chiamă și nu vă mai temeți, apropiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi!

Trimes de Pavel Șiclovian Curtiel.

Evrei 13, 3.

„Adeceți-vă a aminte de cei legați . . . și de cei strimțorați!“ Așa cugetăm, că iubiții nostri frați își aduc aminte de frații nostri din România, cari încă nu au gătat procesul lor pentru că au îndrăznit a se ruga lui Dumnezeu în Duch și în adevăr și nu după plăcerea preoților puși de oameni.

Ei să află și acuma în lipsă și strimțorare și încă așa pot ajunge, că nu vor putea aduna pe iarnă cele de lipsă pentru corp. Autoritatea acuma i-a hotărât la pedeapsă. Ei trebuie să deo o sumă cam mare la advocați și alte spese. Fraților, îmbrăcați-vă în inimă de îndurare către frații vostri strimțorați și închiși pentru cuvântul Mântuitorului nostru! Cine cu ce poate, ajute ca să facem o colecție grabnică, ajutorul grabnic e ajutor duplu! Și aici sună: „am fost în închisoare și m'ați cercetat... și ce ați făcut unuia din cei mai mici ai mei, mie ați făcut“. Să ajutăm dară pre frații nostri Jigălienii iute și din inimă.

Baniți să se trimeată la adresa: **Berbekár Vazul Kőrösbökény Arad-m.**

Psalm 41, 1.

„Fericit cel ce ia aminte celui sărac, Iehova în ziua nefericirii îl va scăpa.” În **Magyargorbó** avem o sora văduvă cu 4 prunci, acărei bărbat l-a nimerit în America o nefericire și muri, casa i-a ars și încă și alte sarcini mai are de purtat. Aceasta soră a noastră nu știe afară de Domnul și frații ei, la cine să se întoarcă după ajutor în strimtorarea ei. Așadar să întoarcă către noi, frații ei, ca, cine cu ce poate, cât poate să o ajute. Frații bătrini au cercat să găsească și o recomandă fraților. Așadar fraților, și aici ne trebuie inima la locul potrivit, nu de-a stînga, ci la Domnul, care zice prin servul său cuvintele de sus citate. Lipsa e mare, așadar nici ajutorul nu poate fi mic, și poate fi grabnic.

Acești bani să se trimeată pe adresa: **Paszku Nuczu Magyarorbó Kolozmegye**. În „Adevărul” vor fi evitați.

Romani 13, 8.

„Nimeni cu nimic nu fiți datorți” așa sună îndemnarea apostolului și aceasta îndemnare o adresăm noi către on. cetitori ai „Adevărului” și-I rugăm, să binevoiască, deoarece a trecut o jumătate din an, a trimete abonamentul, adică banii pentru foaie cât de cu grabă, — deoarece foile să plătesc de obicei nainte, — la adresa: **Welker József Budapest VII., Hársfa utca 33.** Că și noi avem ca îndestula pre alții.

Cu toată stima
Redacțiunea.

Romani 10, 15.

„Cât sunt de frumoase picioarele celor ce predică Evangelia păcii, ale celor ce binevestesc cele bune!” Noi avem un frate din România, care a petrecut deja 3 ani în școala de misiune în Hamburg (Germania) și voiește să petreacă câteva săptămâni între frații nostri din Ungaria. Deoa-

rece nu are cunoștință aici între frații, e el recomandat de către frații nostri din Budapesta prin fr. Welker, ca dacă frații nostri români îl doresc să vină la ei, facă o scrisoare grabnică la fr. Welker sau și la Redacțiunea acestei foi în **Köröshökény**, și fratele va merge unde va fi cu putință.

PUBLICĂRI.

„Cântările Sionului” vor ieși în zilele viitoare de sub tipar și peste puține săptămâni se vor putea căpăta. Cine are lipsă, poate procura înainte la tipografia noastră în Budapesta sau și la redacțiunea acestei foi în **Köröshökény**.

Statistica noastră de pe anul 1911 e gata și să poate căpăta în preț de 50 fl. exemplarul la tipografia noastră și la redacțiunea acestei foi.

Un învățace! de masar și stielar să cauta. Să fie în vârstă de 14 ani, sănătos și creștin. Adresa: **Petraszku Simon asztalos és üveges mester Nagyszent-Miklós, Torontál megye.** Library Cluj

„Inima omului” e gata și să poate procura la Welker sau la Berbecar.

POȘTA REDACȚIEI.

* **M. Tretta Detroit.** Cartile de cântări vor fi peste puține săptămâni gata, atunci vă voi trimete. Despre ce m'at întrebat pe urmă, și aceea ce v'a scris fratele pascu-Părăcz e așa. Am scris și la fr. Rista aceasta. Așa dar calea ti liberă.— Salutare B.

* **La mai mulți.** Foile se trimet regulat, dară dacă cineva nu le capătă, atunci numai de acolo poate fi, că ori adresa nu e bună, ori că poșta nu e în prietenie cu ei. Pentru aceea nu trebuie să se descurajeze nimeni, ci scrie numai cu îndrăzneală la redacție, de unde se vor trimete curând. Salutare la toți. B.

* **Cei ce sunt datorți** pentru călindare, biblii, trimeată banii cât de curând. Cei ce au luat dela fr. Welker trimeată la el; iar cei ce au luat dela Berbecar, încă facă bine și trimeată la el prețul cărților. Salutare tuturor dela
Redacțiune

Redactor coresponsabil :
VASILIU BERBECAR.